

Книга Даниїла - Номер сто сорок вісім

Розкриття пророчих таблиць: видіння Авакума та сон Міллера

Jeff Pippenger

2024-03-20

Помноження знань, виражене у видінні при ріці Улай, — це те, що зрештою було написано на двох таблицях Авакума.

Переплетене з пророцтвами, які вони вважали такими, що стосуються часу другого пришествя, було повчання, спеціально пристосоване до їхнього стану невизначеності та напруженого очікування, і воно заохочувало їх терпляче чекати у вірі, що те, що нині було темним для їхнього розуміння, у належний час стане ясним.

Серед цих пророцтв було й пророцтво Авакума 2:1–4: «Я стану на свою варту, поставлюся на башті й пильнуватиму, щоб побачити, що Він скаже мені, і що я відповім, коли мене докорять. І відповів мені Господь і сказав: Напиши видіння, і виразно накресли його на таблицях, щоб біг той, хто читає його. Бо видіння ще на призначений час, але наприкінці воно промовить і не збреше; хоч би й забарилося, чекай його, бо воно напевно прийде, не забариться. Ось, його душа, що надимається, не є правою в ньому; а праведний житиме своєю вірою».

Ще у 1842 році настанова, дана в цьому пророцтві: «напиши видіння і виразно виклади його на таблицях, щоб той, хто читає, міг бігти», — наштовхнула Чарльза Фітча на підготовку пророчої діаграми для ілюстрації видінь Даниїла та Об'явлення. Видання цієї діаграми вважали виконанням настанови, даної через пророка Авакума. Проте тоді ніхто не зауважив, що в тому самому пророцтві подано очевидну затримку в здійсненні видіння — час зволікання. Після розчарування це місце Писання виявилось дуже значущим: «Видіння ще на визначений час, і в кінці воно промовить і не збреше; хоч би й забарилося, чекай його, бо воно неодмінно прийде, не забариться... А праведний житиме своєю вірою». Велика боротьба, 391, 392.

У пророчому сенсі дві таблиці Авакума — це двоє свідків. Згідно з Біблією, двоє свідків мають бути зібрані разом, щоб встановити істину.

А якщо він не послухає тебе, то візьми з собою ще одного чи двох, щоб устами двох або трьох свідків було підтверджено кожне слово. Матвія 8:16.

Коли дві таблиці Авакума (піонерські таблиці 1843 і 1850 років) накладаються одна на одну, вони підтверджують істини, які були «перлинами» сну Міллера. Помилка 1843 року, представлена на першій таблиці, коли накладається на другу таблицю, встановлює «час зволікання» видіння. Міллер (символічний вартовий тієї історії) запитував, що йому слід казати під час дискусії навколо його історії.

Я стану на своїй варті, піднімуся на вежу й пильнуватиму, щоб побачити, що він скаже мені, і що я відповім, коли мені докорять. Авакума 2:1.

Господь звелів Міллерові записати видіння, і в своєму сні він поставив скриньку, у якій містилося видіння, на стіл у центрі своєї кімнати.

І Господь відповів мені й сказав: Запиши видіння і виразно накресли його на таблицях, щоб той, хто читає його, міг бігти. Авакума 2:2.

Далі таблиці визначають час затримки та перше розчарування.

Бо видіння ще на призначений час, але наприкінці воно промовить і не збреше; хоч би й забарилося, чекай на нього, бо воно неодмінно прийде, не забариться. Авакума 2:3.

Потім представлено два класи, які проявляються на основі зростання знань.

Ось, душа його, що загордилася, не є праведною в ньому; а праведний житиме своєю вірою. Авакума 2:4.

Дві групи поклонників будуть виявлені через процес випробування, описаний у дванадцятому розділі книги Даниїла.

І він сказав: Иди своєю дорогою, Даниїле, бо ці слова закриті та запечатані аж до часу кінця. Багато хто очиститься, вибілється й буде випробуваний; а безбожні чинитимуть безбожно; і жоден із безбожних не зрозуміє, а мудрі зрозуміють. Даниїла 12:9, 10.

«Мудрі» Даниїла — це мудрі діві з двадцять п'ятого розділу Євангелія від Матвія, які були виправдані вірою, а нечестиві — це нерозумні діві, які возгордилися. Наприкінці сну Міллера дорогоцінні камені символізують олію в притчі про десять дів, яка була посланням.

Ми безчестимо Бога, коли не приймаємо послань, які Він нам посилає. Так ми відкидаємо золотий єлей, який Він хотів би вилити в наші душі, щоб його передати тим, хто перебуває у темряві. Коли пролунає заклик: «Ось, Жених іде; виходьте назустріч Йому», ті, що не прийняли святого єлею, не плекали у своїх серцях благодаті Христа, подібно до нерозумних дів, виявлять, що не готові зустріти свого Господа. Вони не мають у собі сили здобути цей єлей, і їхнє життя зазнає краху. *Review and Herald*, 20 липня 1897 р.

Коштовності Міллера в останні дні засяють удесятеро яскравіше, і число десять, і світло є символами випробування. В останні дні, зображені в кінці сну Міллера, світло істини, представлене на таблицях Авакума, породжує випробувальну вістку, яка в притчі про десятьох дів є випробувальною вісткою опівнічного крику. Цей процес випробування є повторенням процесу випробування в історії міллеритів, бо притча про десятьох дів повторюється дослівно в останні дні.

Мені часто вказують на притчу про десять дів, з яких п'ять були мудрі, а п'ять — нерозумні. Ця притча вже виконалася і ще виконається до останньої літери, бо вона має особливе застосування до цього часу і, подібно до звістки третього ангела, виконалася і надалі залишатиметься нинішньою істиною аж до кінця часу. *Review and Herald*, 19 серпня 1890 року.

Досвід часу зволикання мав повторитися буквально наприкінці сну Міллера, і тоді його коштовності засяяли б удесятеро яскравіше за сонце, тим самим указуючи, що коштовності представляють остаточне випробування в притчі про десять дів. Десять — це символ випробування, і наприкінці десяти днів Даниїл і троє юнаків були на вигляд кращі й повніші, ніж ті, хто споживали страви Вавилона. Горді у книзі Авакума, які жили самовпевненістю, а не вірою, набули характеру Вавилона. В історії міллерітизму вони стали дочками Вавилона, а в книзі Авакума папство використовується, щоб окреслити їхній характер.

Ось, душа його, що надимається, не є праведною в ньому; але праведний житиме своєю вірою. Також, бо він грішить через вино, він горда людина, і вдома не всидить, що розширює своє бажання, як пекло, і є як смерть, і не може насититися, але збирає до себе всі народи та нагромаджує до себе всі племена: Чи ж не піднімуть усі ці проти нього притчу та глузливу приповідку, і не скажуть: Горе тому, хто примножує те, що не його! Доки? І тому, хто навантажує себе грубою глиною! Хіба не повстануть раптом ті, що кусатимуть тебе, і не прокинуться ті, що будуть тривожити тебе, і ти будеш їм здобиччю? Бо ти пограбував багато народів, то вся решта народів пограбує тебе; за кров людську і за насильство краю, міста та всіх, що живуть у ньому. Авакум 2:4-8.

Випробування, що спіткало дів із Матвія двадцять п'ять, породжує клас поклонників, які розвинули характер царя півночі (папства), який також є владою, що "розорила багато народів."

Так говорить Господь: Ось народ приходить із північної країни, і великий народ підніметься з країв землі. Візьмуть у руки лук і спис; вони жорстокі й не мають милості; їхній голос реве, як море; і вони скачуть на конях, вишикувані, як мужі до війни проти тебе, дочко Сіону. Ми почули звістку про них: наші руки ослабли; охопила нас тривога й біль, як у жінки, що народжує. Не виходьте в поле і не ходіть дорогою; бо меч ворога і жах зусібіч. О, дочко мого народу, переперіжися волосяницею і котись у попелі; чини собі жалобу, як за єдиним сином, найгіркіше голосіння; бо раптово прийде на нас спустошник. Єремії 6:22–26.

Авакумові дві категорії — це ті, хто виправдані вірою, і ті, хто їли та пили вчення Вавилона. Ті, що в останні дні Міллерового сну представлені як діви, або розвивають характер Христа й тим самим отримують печатку Бога, або розвивають характер папства й отримують знак звіра.

Настав час істинному світлу засяяти серед моральної темряви. Послання третього ангела було сповіщене світові, застерігаючи людей від прийняття знака звіра або знака його образу на їхніх чолах чи на їхніх руках. Прийняти цей знак означає прийти до такого самого рішення, як це зробив звір, і відстоювати ті самі ідеї, у прямій опозиції до Слова Божого. Стосовно всіх, хто приймає цей знак, Бог говорить: "Той самий буде пити вино гніву Божого, яке без домішки влите в чашу Його обурення; і він буде мучений вогнем і сіркою перед святими ангелами і перед Агнцем." Review and Herald, 13 липня 1897 р.

Діви, що п'ють вино Вавилона, зрештою питимуть вино Божого гніву. У Ісаї п'яниці Єфрема виявляють своє сліпе п'янство, перевертаючи все догори дригом, і ця дія має вважатися «гончарною глиною».

Ототожнення «щоденного» як символу Христа перевертає істину про «щоденне» з ніг на голову, бо «щоденне» є сатанинським символом. Ототожнення Міллера «щоденного» з язичництвом безпосередньо представлено на таблицях Аввакума. Відкриття Міллера щодо уривка в Посланні до Солунян, яке дозволило йому зрозуміти, що було «забане» саме язичництво, щоб був виявлений «чоловік гріха», який сидить у храмі Божому, є основною істиною, що міститься у Другому Посланні до Солунян, розділ другий.

"Я читав далі і не міг знайти жодного іншого випадку, де [«щоденне»] зустрічалося, окрім як у Даниїлі. Тоді [за допомогою конкордансу] я взяв ті слова, що були пов'язані з ним: 'відняти'; він відніме щоденне; 'від часу, коли щоденне буде відняте', тощо. Я читав далі і думав, що не знайду світла щодо цього тексту; нарешті я дійшов до 2 Солунян 2:7, 8. 'Бо вже діє таємниця беззаконня; лише той, хто тепер стримує, стримуватиме, доки його не буде усунено з дороги, і тоді з'явиться той беззаконник', тощо. І коли я дійшов до того тексту, о, якою ясною й славною постала істина! Ось воно! Оце і є 'щоденне'! Отож, що Павло має на увазі під 'тим, хто тепер стримує', або перешкоджає? Під 'людиною гріха' і 'беззаконником' мається на увазі папство. Отож, що ж перешкоджає папству бути виявленим? Та це язичництво; отже, 'щоденне' має означати язичництво'. — Вільям Міллер, «Second Advent Manual», сторінка 66." Advent Review and Sabbath Herald, 6 січня 1853 року.

Значення «the daily» у Посланні до Солунян, яке відкрив Міллер, є основною істиною цього уривка. Коли Павло окреслює тих, хто не любить істину, і які через те приймуть сильну оману, він безперечно має на увазі ненависть до істини в загальному значенні; однак істина, на яку в цьому уривку посилаються безпосередньо, полягає в тому, що «the daily» означає язичницький Рим.

Світильник тіла — око: тож якщо твоє око буде просте, усе твоє тіло буде сповнене світла. А якщо твоє око зле, усе твоє тіло буде сповнене темряви. Отже, коли світло, що в тобі, є темрявою, то якою ж великою є та темрява! Ніхто не може служити двом панам: бо або зненавидить одного, а полюбить другого; або буде триматися одного, а другого зневажить. Не можете служити Богові й мамоні. Матвія 6:22–24.

Є лише любов до істини або ненависть до істини. Немає середнього шляху. Сильна омана, що спадає на нерозумних дів з Матвія 25, ґрунтується на їхньому відкиданні світла дорогоцінних каменів Міллера, які представляють останнє випробування. Останнє випробування стародавнього Ізраїлю було їхнім десятим випробуванням, а дорогоцінні камені Міллера сяють у десять разів яскравіше в останні дні. Символом відкидання дорогоцінних каменів Міллера є "the daily", що п'яниці Єфрема перевернули з ніг на голову в третьому поколінні адвентизму. "The daily" є сатанинським символом язичництва. П'яниці запровадили фальшиву коштовність, яку вони принесли з відступницького протестантизму, що тлумачить "the daily" як символ Христа.

Розуміння Міллером своїх дорогоцінностей було обмежене історією, у якій він виріс. Оскільки він був переконаний, що Друге Пришестя було наступною пророчою подією, то смертельна рана папства 1798 року, на його думку, могла представляти лише четверте й останнє земне царство з другого розділу Даниїла. Міллер також був обмежений у своєму розумінні «щоденного», бо, за його свідченням, через одкровення він був приведений до певного методу вивчення, у якому він зазначав, що користувався своєю Біблією, Конкордансом Крудена і читав деякі газети. Його рішення вивчати в такий спосіб просто прийшло йому на думку.

Протягом дванадцяти років, коли я був деїстом, я прочитав усі історичні праці, які міг знайти; але тепер я полюбив Біблію: вона навчала про Ісуса! Проте значна частина Біблії все ще була для мене темною. У 1818 чи 1819 році, розмовляючи з приятелем, до якого я завітав, і який знав мене та [чув], як я говорив, коли був деїстом, він доволі багатозначно запитав: «Що ти думаєш про цей текст і про той?» — маючи на увазі давні місця Писання, проти яких я заперечував, коли був деїстом. Я зрозумів, до чого він хилить, і відповів: «Якщо дасте мені час, я скажу вам, що вони означають». — «Скільки часу тобі потрібно?» — «Не знаю, але я скажу вам», — відповів я, бо я не міг повірити, що Бог дав одкровення, якого не можна зрозуміти. Тоді я постановив вивчати свою Біблію, вірячи, що зможу з'ясувати, що мав на увазі Святий Дух. Але щойно я ухвалив цю постанову, мені спала думка: «А якщо ти натрапиш на місце, якого не зможеш зрозуміти, що робитимеш?» Тоді прийшов мені на гадку такий спосіб вивчення Біблії: я візьму слова таких уривків, простежу їх по всій Біблії й таким чином з'ясую їхній зміст. У мене була «Конкорданція Крудена», яку я вважаю найкращою у світі; тож я взяв її та свою Біблію, сів за письмовий стіл і нічого іншого не читав, окрім хіба що трохи газет, бо був сповнений рішучості дізнатися, що означає моя Біблія. Аполлос Гейл, «Посібник із Другого Пришестя», 65.

Дорогоцінності Міллера були розпізнані не лише його методом вивчення, а й через безпосереднє одкровення від Бога.

Бог послав Свого ангела, щоб торкнутися серця фермера, який не вірив у Біблію, і спонукати його досліджувати пророцтва. Ангели Божі неодноразово відвідували того обраного, щоб спрямовувати його розум і відкрити його розумінню пророцтва, які завжди були темними для Божого народу. Йому був даний початок ланцюга істини, і його вели шукати ланку за ланкою, доки він не споглянув із подивом і захопленням на Слово Боже. Він побачив там досконалий ланцюг істини. Те Слово, яке він вважав не натхненним Богом, тепер відкрилося перед його поглядом у своїй красі й славі. Він побачив, що одна частина Писання пояснює іншу, і коли якийсь уривок був недоступний його розумінню, він знаходив в іншій частині Слова те, що його пояснювало. Він ставився до святого Божого Слова з радістю та з найглибшою повагою і благоговінням. Ранні твори, 230.

Коли сестра Вайт стверджує, що «Бог послав Свого ангела» до Міллера, це вказує на те, що тим ангелом був Гавріїл, бо вислів «Його ангел» — це термін, що застосовується до Гавріїла.

Слова ангела: «Я — Гавриїл, що стою перед Богом», показують, що він займає високе становище у небесних дворах. Коли він прийшов із звісткою до Даниїла, він сказав: «Ніхто не підтримує мене в цьому, окрім Михаїла [Христа], вашого Князя». Даниїла 10:21. Про Гавриїла Спасителя говорить в Об'явленні, кажучи, що «Він послав і сповістив це через Свого ангела Своєму рабові Іванові». Об'явлення 1:1. Бажання віків, 99.

Гавриїл та інші ангели спрямовували «розум і» Міллера та відкривали «для його розуміння пророцтва, які завжди були темними для Божого народу». Його звістка була сформована не лише його методом вивчення, але й через Божественне одкровення. Сам метод, яким він користувався для вивчення Біблії, просто прийшов йому на думку. Коли Бог приносить істину в наш розум, це є Божественне одкровення, на відміну від осягнення істини через процес належного розрізнення Біблії. Міллер робив і те, й інше, але Божественне одкровення було частиною того, як Міллер прийшов до розуміння питання «щоденного».

Міллер не розпізнав би чергування граматичного роду у восьмому розділі книги Даниїла, віршах 9–12, бо все, що він мав, — це Біблія та конкорданс, позбавлений будь-якої інформації про біблійні мови. Він не побачив би відмінності між 'sur' і 'rum', які обидва перекладаються як «відняти». Він також не побачив би відмінності між 'miqdash' і 'qodesh', які обидва перекладаються як «святиня».

Він не побачив би істини щодо слова «tamid», яке зустрічається в Біблії сто чотири рази. Істина, якої він не міг побачити (і яка водночас була тією істиною, яку він побачив), полягала в тому, що хоч єврейське слово «tamid» уживається в Біблії сто чотири рази, лише в книзі Даниїла єврейське слово «tamid» ужите як іменник. «Tamid» — це єврейське слово, що означає «постійний», і в книзі Даниїла перекладається як «щоденне».

Лише в книзі Даниїла це слово вживається як іменник, а в інших дев'яносто дев'яти випадках воно вживається як прислівник. З цієї причини, коли перекладачі Біблії короля Якова зіткнулися з тим, що Даниїл уживає це слово п'ять разів як іменник, тоді як усі інші автори Біблії вживали це слово дев'яносто дев'ять разів як прислівник, вони під тягарем доказів були змушені "виправити" вживання цього слова Даниїлом як іменника. Щоб "виправити" Даниїла, вони додали до цього слова слово "жертва" і таким чином перетворили іменник на прислівник. А потім, щоб виправити перекладачів, Еллен Вайт була натхненна записати, що вона, "бачила стосовно 'Щоденного', що слово 'жертва' було додане людською мудрістю і не належить до тексту; і що Господь дав правильне розуміння цього тим, хто проголошував заклик години суду."

За його власним свідченням, Міллер намагався зрозуміти «щоденне», що зрештою він і зробив у Другому посланні до Солунян. Але також, за його власним свідченням, коли прагнув зрозуміти якесь слово, він розглядав усі місця, де це слово вживалося, а це слово вжито в Біблії ще дев'яносто дев'ять разів. Проте його свідчення щодо «щоденного» полягає в тому, що він не знайшов його ніде, окрім книги Даниїла, коли він заявив: «Я читав далі і не міг знайти жодного іншого випадку, в якому воно [«щоденне»] зустрічалося, окрім

у книзі Даниїла». Міллера привели до коштовностей не лише його метод вивчення, але й божественне одкровення, дане йому через служіння ангелів.

Ось чому його розуміння «the daily» було правильним, але обмеженим. Він не міг розпізнати, що з п'яти згадувань «the daily» у книзі Даниїла один із трьох випадків, коли «the daily» «забирається», має інше значення, ніж два інших. Один раз «the daily» ужито з єврейським словом 'gum', а в інших двох випадках — з єврейським словом 'sur'. Обидва слова перекладаються як «забрати», але 'gum' у восьмому розділі книги Даниїла, одинадцятому вірші, означає «піднести» й «звеличити», а в одинадцятому розділі, тридцять першому вірші, і в дванадцятому розділі, одинадцятому вірші, слово 'sur' означає «усунути».

Богослови, які харчуються вавилонською дієтою, стверджують, що чи забирасш щось, чи піднімаєш щось, обидва випадки становлять різновид усунення, тож обидва слова слід розуміти як такі, що мають однакове значення. Вони твердять, що в трьох місцях, де «щоденне» «забирається», це завжди означає усунення, і таким чином фактично приписують Даниїлові недбалість у доборі слів. Вони не кажуть цього відкрито, але опосередковано навчають, що Даниїл мав би вжити слово 'sur' у всіх трьох випадках, адже, на думку богословів, він нібито щоразу мав на увазі те саме, коли «щоденне» було «забране».

Те саме вони роблять зі словами 'miqdash' і 'qodesh', які в одинадцятому—чотирнадцятому віршах восьмого розділу обидва перекладено як «святиня». У кожному згадуванні «святині» в тих чотирьох віршах вони наполягають, що всі вони стосуються Божої святині. Звідси знову випливає, що Даниїл мав би просто вжити 'qodesh' у всіх трьох випадках і не вживати 'miqdash' в одинадцятому вірші. Міллер не розрізняв відмінності між цими словами, зате сучасні богослови — так; і, визнаючи це, вони наполягають, що жодної відмінності не слід брати до уваги. І все ж Міллер, який не розрізняв відмінностей між словами, дійшов протилежного розуміння, ніж сучасні богослови.

Насправді Даниїл був ретельним автором, який знав єврейську мову і якого визнали удесятеро мудрішим за всіх інших мудреців Вавилону. Якщо хтось і знав належне вживання єврейської мови та те, як її слід було правильно представити в тому історичному викладі, то це був Даниїл. Якщо Даниїл уживав різні слова, то тому, що вони мали передавати різні значення, які він навмисно прагнув відобразити. Коли визнають відмінне вживання Даниїлом слів, що перекладаються як «святиня» або як «забрати», це підтверджує Міллерове розуміння «щоденного», яке Міллер розпізнав у самому тому уривку, де Павло зазначає, що ті, хто ненавидять істину, приречені прийняти сильну оману.

Ті, хто ненавидить істину і вірить брехні, що породжує сильну оману, також представлені як п'яниці Єфраїма, які поділяються на дві групи. Одна група — це освічене керівництво, а інша — неосвічені, які слухатимуть лише те, чого їх навчають освічені. Це ті, що ховаються під брехнею і укладають завіт зі смертю. Вони — нерозумні діви з Матвія 25 і ті, чия душа підноситься в Авакума 2. Вони — ті, хто відкидає основоположні істини сну Міллера, які наприкінці сяють удесятеро яскравіше (що являє десяте й останнє випробування для

сучасного Ізраїлю), як це було прообразовано десятим і останнім випробуванням для давнього Ізраїлю.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

І сказав Господь Мойсеєві: Доки цей народ зневажатиме Мене? І доки вони не увірують у Мене, попри всі ті знамення, що Я явив серед них? Я уражу їх моровицею і позбавлю спадщини, а з тебе вчиню народ більший і сильніший від них. І сказав Мойсей Господеві: Тоді це почують єгиптяни (бо Ти силою Своєю вивів цей народ з-поміж них), і вони сповістять це мешканцям цього краю; бо вони чули, що Ти, Господи, перебуваєш серед цього народу, що Тебе, Господи, бачать лицем у лице, і що хмара Твоя стоїть над ними, і що Ти йдеш перед ними удень у стовпі хмаровому, а вночі — у стовпі вогненному. А коли Ти вб'єш увесь цей народ, немов одну людину, тоді народи, які чули про славу Твою, скажуть: Через те, що Господь не міг увести цей народ до землі, яку Він їм присягнув, тому Він і вигубив їх у пустелі.

А нині, благаю Тебе, нехай буде великою сила Господа мого, згідно з тим, як Ти говорив, кажучи: Господь довготерпеливий і многомилостивий, що прощає беззаконня та переступ, і жодним чином не виправдовує винного, караючи беззаконня батьків на дітях до третього й четвертого покоління. Прости, благаю Тебе, беззаконня цього народу за величчю Твоєї милості, і як Ти прощав цьому народові від Єгипту аж донині. І сказав Господь: Я протиставив за словом твоїм; але, як Я живий, — уся земля сповниться славою Господньою. Бо всі ті мужі, що бачили славу Мою та чудеса Мої, які Я чинив у Єгипті та в пустині, і вже десять разів випробували Мене, і не послушалися голосу Мого; воістину, вони не побачать того краю, який Я присягнув їхнім батькам, і ніхто з тих, хто Мене дратував, не побачить його; але раб Мій Халев, через те, що інший дух був у ньому, і він цілком ходив за Мною, — Я введу його до того краю, куди він ходив; і нащадки його володітимуть ним. Числа 14:11–24.